

MIDORIMATIC™

Det hele begynner med at jeg kommer hjem en ettermiddag, fra en jobb så meningsløs og lite utfordrende at jeg for lengst har glemt hva den består i, og finner gartneren naken i stuen, mellom bena på henne som har vært min kone de siste syv årene, etter at min første kone, ██████████, gikk fra meg, også hun etter nøyaktig syv år. Jeg tar innøvd av meg skoene mine og kaster dem mot paret mens jeg utbryter *at han bare vil finne ugress der*, etterfulgt av en overtydelig gest som indikerer at det er underlivet hennes jeg sikter til. Min kone flytter ut dagen etter. Hun tar med seg det meste av våre eiendeler. Ikke en gang gartneren lar hun bli igjen. Dette gjør meg selvsagt nokså urolig. Jeg kjenner igjen denne plutselige stillheten, og heller ikke denne gang finner jeg meg i stand til å makte å holde det ut. Dagene limer seg fast i kalenderen og nekter å følge tingenes vanlige orden, ukene hopper seg opp, blander seg med månedene og skaper et eneste stort rot av det hele. Mine venner bekymrer seg mer og mer for mitt ve og vel, de gjør sitt beste for å gjøre situasjonen min bedre, delvis ved å tilbringe timevis i mitt nå nesten tomme hus, hvor de i tur og orden forsøker å fortelle meg hvor mye vakkert som fremdeles finnes der ute i verden, hvor mange muligheter som nå ligger åpne, hvor mange veier jeg kan ta og alt jeg kan finne på, fri som jeg er, delvis ved å sørge for at jeg hele tiden får i meg nok drikke, nok mat. Men det sliter på dem, dette arbeidet, det er helt tydelig, og etter noen måneder kommer de merkbart sjeldnere på besøk, til de etter hvert slutter å komme i det hele tatt. Jeg har ikke vært på jobb på nesten seks måneder, jeg går ikke ut av huset. Jeg ringer inn mine bestillinger til den lokale dagligvarebutikken og får levert alle matvarer og andre nødvendigheter på døren bare timer senere. Kveldene og nettene tilbringer jeg foran datamaskinen min hvor jeg planløst leter meg gjennom internettet i håp om at en eller annen hittil usett, altomfavnende løsning skal åpenbare seg. Og det er slik jeg en dag utpå høsten kommer over Midorimatic™, et nytt, og sannsynligvis

overpriset produkt fra et velrennomert japansk selskap som spesialiserer seg på høyteknologiske løsninger for den moderne manns problemer. Midorimatic™ er det foreløpig siste skuddet på stammen, en 100% kunstig kjærestecyborg som i følge den overbevisende reklamen ikke bare vil kunne dekke alle mine fysiske behov (ved å blant annet ha hyperrealistiske kroppsåpninger, nyutviklet silikonhud med både kroppsbehåring og føflekker så livaktig at man ikke skal kunne merke forskjell fra et vanlig, organisk menneske og øyne, nese, munn og hår som på en hvilken som helst annen person), men også mine sosiale, programmert som hun er til å bevege seg med den høyeste grad av naturlighet og med mer enn 50.000 ord og like mange setninger på engelsk allerede installert. Oppgradert til Platinum-modellen vil man, om alt stemmer, og forutsatt at man har ønske om det, kunne gjennomføre samleier med cyborgens samtidig som man diskuterer alt fra neste sommers ferieplaner, jobbrelaterte bekymringer og Einsteins relativitetsteori sett i lys av den jevne borgers behov i etterkant av den kalde krigen. Det slår meg at ingen av disse emnene var mulige å diskutere med mine tidligere koner, verken under, i forkant eller etterkant av samleiet, og det blir det som til slutt vipper meg over i favør av å gå til innkjøp av cyborgens, på tross av den heller stive prisen på 1,2 millioner dollar, som naturligvis fører til at jeg tvinges til å selge det store huset jeg har bodd i de siste femten årene. Til gjengjeld får jeg muligheten til å starte på ny i en mindre, og mer passende leilighet like i nærheten av parken, og mine nye naboer ser på meg med store øyne, og ikke uten en viss grad av sjalusi (i alle fall mennene) da representanter fra den japanske leverandøren ankommer hjemmet mitt for å ferdiginstallere min Midorimatic™ Platinum Edition 2000 etter mine ønsker. Allerede første kvelden ligger vi sammen, og det kan virkelig ikke sammenlignes med noe. Jeg forteller henne dette, i et øyeblikk av ømhet og hengivenhet, at hun allerede nå viser seg å ha vært verd hver eneste dollar jeg har lagt ut, men i stedet for å gi meg et nytt kyss og omfavne meg med en oppriktig varme slik jeg har

drømt om i årevis, setter hun sett resolutt opp i sengen og forteller meg at om jeg har tenkt å fortsette med å behandle henne som en vare, kjøpt og betalt, kommer hun til å kortslutte seg selv før morgenen kommer og etterlate meg like ensom som økonomisk ruinert. I tiden som kommer forsøker jeg derfor å behandle henne så godt det lar seg gjøre. Jeg lager middag til henne hver ettermiddag, på tross av at hun aldri spiser, jeg leser høyt for henne fra *Moby Dick* om kvelden før hun sovner, jeg introduserer henne for mine gamle venner som virker henrykte over hennes livaktighet og vinnende vesen. Også mine nye naboer later til å glede seg oppriktig på mine vegne, og lar oss ofte få høre hvordan vi representerer redningen for enslige, om enn velholdne, mennesker i den nye verden. Vi er fremtiden, sier de, og kort tid senere blir jeg oppringt av nasjonale tv-stasjoner som gjerne vil ha oss med i sine talkshows for å fortelle den eventyrlige historien om hvordan vi fant lykken sammen. Uten et øyeblikks tvil stiller jeg opp på det som er, sammen med Midorimatic™, vi er en eneste lang suksess, vi rører folks hjerter og liv, den japanske produsenten ringer månedlig og takker meg for at jeg nå har sendt bedriften deres rett til himmels og tilbyr meg ustanselig kostbare oppgraderinger jeg først avslår, men senere ser meg nødt til å betale for, etter at Midorimatic™ finner tilbudene i postkassen og insisterer på at jeg ikke lar også henne forfalle til et ubrukelig vesen, en replikk med dårlig skjult henspeiling til mine tidligere koner. Så jeg tar opp lån, mange lån, jeg bestiller og installerer oppgraderingene, hun får vakrere hud og mer strålende øyne, hun får smidigere vagina, mer selvstendighet, bedre selvfølelse og flottere sangstemme, hun blir en atlet som kan gjennomføre til dels svært kompliserte turnprogram samtidig som hun på lettfattelig vis forklarer meg opprinnelsen av og funksjonen til sorte hull i universet (Stephen Hawking Super Oxford Upgrade 3.0, \$8.999,-), samt værprognosene for Jakarte i de kommende ukene (World Wide Weather Wizard 2.0, \$4.599,-). Jeg er i ferd med å bli et lykkelig menneske igjen, kanskje et av de lykkeligste menneskene du noen gang møtte, jeg er et menneske med suksess, med

gleder i livet, jeg søker nye jobber og får dem, begynner å stå opp igjen om morgenen, hun lager frokost til meg og synger *Don't Cry For Me, Argentina* med den såreste, nydeligste stemmen du kan tenke deg mens jeg setter frem dokumentkofferten min og knytter skolissene (The World's Finest Musical Performances Kit 3, \$12.899,-) og det er nok i lys av dette at jeg naturligvis mildt sagt blir overrasket over å komme hjem fra jobb en ettermiddag i desember og finne en lapp på stuebordet hvor det står at hun har valgt å gå fra meg fordi jeg visstnok ikke tilbyr henne alt hun søker i en mann. Hun etterlater seg en adresse jeg bes sende tingene hennes til, en adresse som simpelthen er adressen til naboen min, en mann jeg ikke har snakket med annet enn en setning nå og da, en mann jeg i beste fall har registrert som en litt tafatt fyr som ikke har lagt skjul på sin misunnelse av mitt liv. Nyheten er uten overdrivelse knapt nok mulig å ta inn over seg, jeg knytter nevene mine mot Gud eller andre som skulle føle ansvar for situasjonen og bestemmer meg for aldri mer å gå ut, noe som bare dager senere viser seg å være et umulig forsett å holde, ettersom jeg i følge kontrakten er juridisk ansvarlig for henne og hennes handlinger og hun etter å ha flyttet ut bare fortsetter å handle oppgraderinger inntil det latterlige. Jeg gis ikke noe annet valg enn å gjøre mitt beste for å få regningene betalt og unngå å møte blikket hennes på vei til bilen om morgenen, da hun vanligvis ligger naken på naboens balkong og soler seg med sin nye SkinFantastic 3000 (\$48.999,-). Min arbeidsgiver på sin side, merker at jeg stadig presterer dårligere og velger til slutt å gi meg sparken fremfor å la meg nedverdige meg selv til å slepe meg gjennom korridorene hans, og etter det blir regningene umulige å få unna i tide. De vokser seg raskt ut av alle mulige proporsjoner, til punktet nås hvor det er fullstendig umulig å få åpnet ytterdøren. Jeg velger å ta det som et siste tegn på at min tid er ute og at jeg endelig er slått en gang for alle, og en slik kveld med bekmørkt humør innser jeg at det er på tide å komme seg unna og jeg beveger meg sakte, nesten andaktsfullt ned på kjøkkenet hvor jeg åpner døren til komfyren, sier mine siste ord, kneler med hodet dypt inne i ovnen

og åpner opp for gassen. Men jeg dør ikke. Jeg burde ha visst det. I haugen av inkassovarsler ligger også gassregningene og gassen er nå avstengt. Jeg tar det som et siste, knusende nederlag, og bestemmer meg for å bli liggende, i et siste optimistisk håp om at alt nå står så dårlig til at det bare kan gå én vei, oppover, at gassen ved et under skal bli koblet til igjen og gjøre meg i stand til å ta meg selv av dage med et minimum av verdighet tilbake.